Φι. Διατετέρηκται τοῦτό γ᾽ ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς,
Ἀλλὰ τηρώμεσθ᾽, ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

Σχόλια. Ἀλλὰ νῦν ἐκπόριζε.] ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφὴ ἔοικεν εἶναι ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω ῥηθείσης ὁμοίας στροφῆς. ἀλλ᾽ ἔστιν ἐλλιπής. στίχων γάρ ἐστι καὶ κώλων ὀκτώ. ὧν τὸ α΄ τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἕκτον. τὰ δ᾽ ἄλλα ὅμοια τῷ πρώτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Ἕως γὰρ ὦ μελίτιον] ὄρθρος γὰρ ὦ προσφιλέστατον μελίτιον. δηλοῦσι γὰρ ὅτι ἡμέρα γέγονεν. Ἡ δέ μοι Δίκτυννα] πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτο. ἐπεὶ ἄγρευτος ἦν. παρὰ δὲ τὸ ὄνομα γελοιάζει. παρὰ γὰρ τὸ δίκτυον ἐπήγαγε τὸ Δίκτυνναν Ἄρτεμιν ἵλαον ἔσεσθαι.

CHRIST. Ἀλλὰ νῦν ἐκπόριζε] Hanc Stropham putat scholiastes Græcus Amœbeam esse, & Antistropham superiori Strophæ respondentem, sed mancam & deficientem quia octo tantùm constet colis siue versibus. Quod ego non puto verum esse, vel ex eo quod sextus versus qui hic Dimeter est Iambicus, similis non est sexto alterius Strophæ vbi habes, Τίνα πρόφασιν ἔχων; quem nos diximus supra videri nobis irreptitium Glossema.

A PH. Prorsus hæc sunt rosa, sed ne quæso vocem extollite.
Oppidò quippe est cauendum Bdelycleon ne senserit.

Verum quidem est, vt & illic, primum versum (vt & sequentes longiores) esse Trochaicum Tetrametrum Catalecticum quales amauit Epicharmus, vt ille,

B Νῆφε, καὶ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν, ταῦτα νεῦρα τῶν φρενῶν.
id est,
Sobrius nec credulus sis, neruus hic prudentię est.

Cæterùm legendum est ὅπως τάχιστ᾽, non autem plenè τάχιστα, nam eliditur τὸ α propter vocalem in secundo versu sequentem. Ἡ δέ μοι Δίκτυννα] Iure inretitus Mineruam vocat sub nomine Dictynnæ quæ sic dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, nam Venatu gaudet dea.

Σχόλια. Ἀνόντος.] ἀντὶ τοῦ ἀνύοντος τὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ εὑρίσκοντος. τὸ δὲ ἄνοντος γίνεται παρὰ τὸ
C ἄνω βαρύτονον. οὗ τὸ τρίτον τοῦ παθητικοῦ ἐνεστῶτος, ἄνεται. ὡς τὸ μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Ἔπαγε τὴν γνάθον.] ἀντὶ τοῦ δάκε τῇ γνάθῳ τὸ δίκτυον. τοῖς δικτύοις ἔπαγε τὴν γνάθον καὶ διάκοψον αὐτά.

ΣΤΡΟΦΗ ἑπτὰ κώλων ή.

Χο. ΜΗδὲν ὦ τᾶν δέδιθι μηδέν. ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ᾽ ἐῶ
Γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν,
Τὴν καρδίαν
Καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
Δραμεῖν, ἵν᾽ εἰδῇ μὴ πατεῖν
Τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.
Ἀλλ᾽ ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
Δήσας σαυτόν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

D STROPHA altera versuum 8.

CH. NIl tibi est quicquam timendum, hunc nempe si fors obstrepat
Faxo suum cor mordicus
Vt lancinet
Pedemq́ pro vita struat
Vt scita Diuarum sacra
Calcanda non putet sibi.
E Sed funiculum appende fenestra tenuem, atque reuinctum
Tete demittas audaci replens animum Diopitha.

Σχόλια. Τὸν περὶ ψυχῆς.] ἤγουν ἐκφυγεῖν σώζοντα τὴν ψυχήν. Ἵν᾽ εἰδῇ μὴ πατεῖν.] καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος. ἔγκλημα δὲ ἦν ὑβρίζειν τὰ μυστήρια. ἢ οὖν πάλιν πλέκει αὐτῷ, ἢ δείκνυσιν ὅτι ὡς οὐ χρὴ τὰ μυστήρια εὐτελίζειν οὕτως οὐδὲ ταῦτα ποιεῖν.

CHRIST. Περὶ ψυχῆς δρόμον.] Per cursum certamen intelligo, sic doctissimus Poetarum dixit certare de vita & sanguine Turni, hoc est, περὶ ψυχῆς. Μὴ πατεῖν.] Vt suo malo, (inquit) cognoscat non lædere dearum mysteria, nam velut qui Cereris arcana vulgabant & Proserpinæ (quas deas innuit) debebantur morti, vel, vt ait Flaccus Lyricus, trabibus naufragis, vel exsecrati & deuoti erant omnibus diis, vt factum est de Alcibiade qui Cereris initia enunciarat teste Iustino, preter Plutarchum. Ita qui decreta & psephismata Themidis & Mineruæ violant (hoc enim est πατεῖν) periculum subire debent mortis. Hæc ait senum chorus in gratiam Philocleonis, quibus mores suos ostendit φιλοδίκους, & Comicus cùm debuisset μυστήρια addidit ψηφίσματα.

Σχ. Τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα] ἀντὶ τοῦ τὰ μυστήρια εἰπεῖν, ψηφίσματα εἶπεν. ὡς δὲ οὐχ ἧττον περὶ ταῦτα ἢ περὶ ἐκεῖνα ἐσπουδακέναι. καθίμα δέ, ὑπόχαλα. Καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος.] ὡς παράσημά τι τοῦ Διοπείθους ἔ-
F χοντος μανιῶδες. ἦν δὲ ὁ Διοπείθης ῥήτωρ. μή ποτε δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυνίχῳ.

CHRIST. Διοπείθους.] Videtur furiosum innuere Diopithea qui Rhetor fuit, & fortassis is quem Phrynichus induxit in scenam his versibus ἀνὴρ χορεύει καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά. βούλει Διοπείθη μεταδράμω καὶ τύμπανα. Quin Amipsias eum vt furentem & χρησμολόγον (quod & Aristophanes
G innuit in Auium fabula) describit in κόννῳ (sic enim corrigo locum Scholiastæ Aristophanici in Auibus qui malè κοινῷ scripsit. At in Equitum fabula claudus memoratur, vbi Scholiastes ait Niciæ fuisse sodalem, neque solùm κυλλός, sed & δωροδόκος. sed Symmachus ipsum Rhetorem facit verè μανιώδη, vt in Amphictyonis ostendit Teleclides. De hoc Diopithe tradit Sudas Eum olim legem tulisse vt damnas esset mortis qui vrbe egres-